

Коли мені стрічається художник

Микола Сингаївський

Художнику Миколі Компанцю

Коли мені стрічається художник,
в душі скресають барвами слова.
І постав в уяві подорожник –
ця невмируща придорож-трава.

Вона росте під снігом і під вітром
і проситься щораз на полотно.
І ми не вперше, як собі, повіримо
лишкові, що лікує нас давно.

Я пізнаю його на цвіт, на голос,
немов на потиск дружньої руки,
коли земля для нас уже не глобус,
а громом збуджені материки.

І десь посеред клекоту і грому,
попід самим серцем – блискавиці слід,
і стежка, що веде лишень додому,
а звідти – з подорожником – у світ.

Озветься знов діброва темнолиста,
для тебе, хлопче, край села,
Немов дарунок теплого дитинства –
Шевченкова калина зацвіла.

Мов спалахи, вставали дні черлені,
і їх несли, як поклик, журавлі.
Шукав себе художник у натхненні,
в розливах маків, неба і землі.

Художнику, нам більше треба віри
у помисли, у пошуки свої.
Твоя зоря в найближчому сузір'ї,
і на долоні – батьківські краї.

Там уявлялись мандри вечорами,
осінній ранок барви розливав.
І пелюстками відчиняла брами
азалія, що Врубель малював.